

שְׁלַח לַחֲמֹךְ

שְׁבֻת זֶזַג הַסְּכּוֹת | תשפ"ז

בצדקה תכונני

גליון 445

סיפור לשבת

אמונה פשוטה גדולה מראה בעיניים

מעשה בחסיד אחד, שתדיר היה חברו שהיה מתנגד, מקניטו ומצערו בדברים אודות נסיעתו לרבו, כי מה תועלת תצמח לו מזה, ומה הוא פועל בנסיעתו? מאידך גיסא היה החסיד מפציר בחברו המתנגד שיתלווה אליו פעם בנסיעתו אל רבו, כי אז ייוכח עד כמה פועלת נסיעה אל הרבי. אך הלה בשלו, מה לי כי אסע אל הרבי? החסיד לא חדל מהפצרותיו, עד שפעם תבע ממנו במפגיע להתלוות אליו, באומרו באם לא תושפע אתה מרבי ולא תיהפך בעצמך לחסיד, מבטיחך אני כי גם אני אחדל מהנסיעות. אותו מתנגד היה בטוח בעצמו שהוא לחסיד לא יהיה, ואם כן ירוויח ריווח גדול בנסיעתו שגם החסיד יהפוך למתנגד, לכן נתן מיד את הסכמתו לנסיעה המשותפת. ואכן בהגיע חג הסוכות, ארזו את מיטלטליהם ונסעו יחדיו אל הרה"ק רבי מרדכי מנעשכין זיע"א. בהגיע ליל החג כשנכנסו לסוכת הרבי, התעלף המתנגד. כשהעירוהו, סיפר שזכה לראות את האושפיזין הק', ומיד נהפך לבו בקרבו והוא הפך לחסיד. וסיפר על המחזה לחבירו. אך חבירו אמר לו שהוא לא ראה את האושפיזין. לאחר מכן פנה החסיד אל הרה"ק מנעשכין ותמיהה בפיו, מדוע זה ייגרע חלקי מחברי? שעד אמש לעג לכל דברי החסידות, אך זה עתה בא הנה בזכותי וכבר זכה לראות את האושפיזין, ואילו אני לא זכיתי לגילויים שכאלה. נענה הרה"ק ואמר, הבן נא, אותו מתנגד מוכרח הייתי להראותו דבר מה על מנת למשוך את לבו ולהטותו לדרך החסידות, אך אתה שהנך אמון על דרכי החסידות ותיק וחסיד הנך, ובתור חסיד הנך מאמין באמונה שלימה, שהאושפיזין באים לסוכת הרבי. שלך גדולה משלו, אמונתך התמימה גדולה מראייתו הפשוטה שכן ראייה בעיניים יש לה גבול ומחסום משא"כ אמונה אין לה גבול ותחום.

(סיפורי צדיקים)

"וּלְקַחְזֹתֶם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן" (ויקרא כג, ט) - ראשון לחשבון עוונות

מעשה המובא במדרש: במדינה שהצטבר לה חוב גדול של מס למלך, שלח המלך כמה פעמים לגבותו, אך הם לא שלמו, כי היה החוב גדול. מה עשה המלך? אמר לבני פלטרין שלו: עמדו ונלך אליהם. עד שהם הולכים כברת דרך, שמעו זאת בני המדינה. מה עשו? התחילו גדולי המדינה יוצאים לקראת המלך, אמר להם מי אתם, אמרו לו בני מדינה פלונית אנו, אמר להם ומה אתם מבקשים, אמרו לו בבקשה ממך עשה עמנו חסד לפנים משורת הדין למחול לנו על החוב, כי אין בידנו מה ליתן. אמר להם: בשבילכם אני מוותר לכם על שליש מהחוב. המשיך המלך בדרך, והנה יצאו חיילי המדינה לקדמו, אמר להם מי אתם, אמרו לו בני המדינה פלונית, אנא אין לנו לשלם, בבקשה ממך תרחם עלינו, אמר להם: בשבילכם אני מניח עוד שליש. עד שהוא מהלך עוד, יצאו כל בני המדינה אליו גדולים וקטנים, אמר להם מה אתם מבקשים, אמרו לו: אדוננו המלך, אין לנו כוח ליתן מה שאנו חייבים לך, אמר להם: בשבילכם אני מניח הכל, אבל מכאן ואילך חשבון חדש הוא. כך הוא הנמשל: המלך - זה מלך מלכי המלכים הקב"ה ישתבח שמו, בני המדינה אלו ישראל שעשו עוונות במשך השנה. בערב ראש השנה החסידים מתענים, והקב"ה מוחל שליש מעוונותינו, ומראש השנה ועד יום הכפורים, הבינונים מתענים והקב"ה מוחל עוד שליש מעוונותינו. וביום הכיפורים כל ישראל מתענים ומבקשים רחמים אנשים ונשים וטף, והקב"ה מוחל לנו הכל, שנאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'", מה ישראל עושים, נוטלים לולביהם ביו"ט ראשון של סוכות, ומהללים ומקלסים לפני הקב"ה, והקב"ה מתרצה להם ומוחל להם, ואומר להם: הרי ויתרתי לכם את כל עוונותיכם אבל מעכשיו הוא ראש חשבון, לכן כתוב: "ולקחתם לכם ביום הראשון" - ראשון לחשבון עוונות... (מדרש תנחומא פרשת אמור)

הפלא ופלא

אוצר בלום של פלאי פלאות מגזי קדם

אות ח'

חולה

הזמן העיקרי שבו האדם מתרפא מחוליו הוא בלילה. כן מבואר בפירוש הרד"ל (על פרקי דרבי אליעזר פרק יא). זאת הסיבה שבתחילת היום האדם חש טוב יותר. ולכן אמרו חכמים (גדרים מ, א) כי אין לבקר חולה בשלוש השעות הראשונות של היום, מפני שאז מיקל עליו חליו מחמת רפואת הלילה, והמבקר עלול לחשוב שהחולה כבר נתרפא ולא יבקש עליו רחמים.

יש אומרים, כי הזמן המדויק בו מתרפאים החולים הוא חצות לילה, מפני שאז נושבת רוח צפונית המביאה בכנפיה רפואה לחולים. כן כתב ה"פני יהושע" (ברכות ד, א, ד"ה משה סבר).

ביום הראשון למחלה - מזלו של החולה רע. לכן, ביום הראשון למחלה - לא יפרסם החולה את חוליו, כדי שלא להרע את מזלו.

הרעת מזלו של החולה - א: יכולה לגרום למותו, ב: אם שונאו יבקש שהחולה ינזק - כך יקרה. כן מבואר במסכתות נדרים (מ, א) וחגיגה (ד, ב) וברא"ש (גדרים שם).

אין לחולה במחלה קשה להודיע כלל על מחלתו, אף לא לחבריו, אלא אם כן הוא משער שחבריו יתפללו עליו מעומקא דלבא; אך אם התפלות עליו יהיו רק כדי לצאת ידי חובה - אין לפרסם את דבר המחלה. כן ענה רבי אהרן לייב שטיינמן לשואלים האם כדאי להסתיר את המחלה, כי אם היא תתפרסם, הרי שהרפואה תהיה בגדר נס גלוי, וה' ממעט לעשות נסים גלויים, או שמא עדיף לפרסמה כדי שהשומעים יתפללו לרפואתו.

צדיקים רבים היו מזהירים את הרופא שלא יגלה את דבר מחלתם, וגם את הצילומים שערכו לגופם הם ביקשו להסתיר.

הסטיפלר היה מזהיר, שאם נמצא ח"ו פגם או מום בעובר שבמעי אמו, אין להורים לגלות את הדבר, אלא עליהם לשומרו בסוד מוחלט, שכן כל זמן שאין הדבר ידוע לאחרים - ניתן בנקל לזכות לישועה.

ר"ת	יציאה	כניסה	יחולים
19:48	19:07	17:56	
19:46	19:09	18:13	תל אביב
19:47	19:09	18:05	חיפה
19:48	19:09	18:14	באר שבע

מאמרים בנושא הצדקה

מצות הכנסת כלה שמחת הכלה

בילקוט שמעוני תהלים (תש"ב) מצינו שהקב"ה גומל חסד ומקשט הפלות, ובגמרא ברכות (סא.) מובא שנעשה שושבין לאדם הראשון וברש"י שם כתב: משתדל בחפתו וזווגו. עקר המצוה הוא להכניסה לחפה (ראה ש"ך י"ד, שם, ס"ק א) ובכלל זה ללוותה כשמוילכים אותה לחפה, לשמח אותה, ולהספיק צרכיה כדי שתוכל להנשא. לדעת הדרישה (יו"ד שסא) מה שהולכים הקהל עם החתן לכסות ראש הכלה, הוא הנקרא בזמננו 'הכנסת כלה'. באבות דרבי נתן (פרק ד) הובא שרבי יהודה בר עלאי היה יושב ולומד עם תלמידים, ונעברה כלה, ועמד ושבח אותה לשמחה, וצוה גם לתלמידיו לעשות כן. שהרי הקב"ה בעצמו התעסק בכלה בחנה - שהביאה לאדם). כמו כן מצינו בגמרא כתובות (יז.) שבנכות שר' שמואל בר רב צחק היה נוהג לרקד עם בד הדס לפני הכלה, כשמת רבי שמואל ירד עמוד אש מן השמים בצורת בד של תרס, והפריד בין משתו לצבור, שרק לאחד או שנים בדור יורד עמוד אש מן השמים. בברייתא שאלו: כיצד מרקדין לפני הכלה? וענו בית הלל: "כלה נאה וחסודה" - חוט של חסד משוך עליה (כתובות יז.). אינבל, אשת אחאב, השאירו לה הפלבים הגלגלת וכפות הרגלים וכפות הידים, מפני שבהם שמחה את הכלה (פרקי דרבי

שצ"ג, החלט כי שני בעלי בתים יסבבו מבית לבית כל יום רביעי, ויגבדו לצורך "פלות עניות". השתתפות הצבור בתרומות להכנסת כלה היתה מבטחת כל כך, עד שנמצאו הורים שהיו מבטיחים מראש נדוניה גדולה לבנותיהן על סמך השתתפות הצבור, ואחת החבורות להכנסת כלה ברומא, החליטה בשנת שע"ס (1618), כי הורה המבטיח לבתו נדוניה העולה על סכום מסים - אינו זכאי לתמיכת קפת הצבור. בקהלת רומא שהכנסותיה היו מגבלות, החלט להשיא בכל שנה שתיים עשרה כלות עניות ולספק להן את מלוא הנדוניה הדרושה, וכדי למנוע אפליה נקבעו שתיים עשרה כלות אלו לפי 'גורל צדק'.

מצות הכנסת אורחים

הכנסת אורחים הוא בכלל מצות גמילות חסדים (שבת קכז.) והוא בכלל "ואהבת לרעך כמוך", ובמנוחת המאור (ח"א עמוד 93) כתב שהמשבח שבצדקה הוא הכנסת אורחים. בזמן שבית המקדש היה קים היה המזבח מכפר, ועכשו שלחנו של אדם שמכניס אורחים הם המכפרים.

עקר המצוה

עקר מצות הכנסת אורחים הוא לארח שבא מחוץ לעיר, או שאין לו בית בעיר והוא הנקרא סעודת מצוה. ובנכותה מאריך ימים כמו שאמרו ברכות (ד:): המאריך על שלחנו וזכה לאריכות ימים. ובאר בזוה"ק (פנחס דף רמה) הינו לתאריך על שלחנו כדי שיבואו עניים לאכול משלחנו.

הנדוניה

מצוה נוספת הכלולה בהכנסת כלה היא סיוע לספוק צרכיה של הכלה, ובמיוחד כלה עניה שמתוך דחק אינה יכולה להנשא. בכל תפוצות ישראל נקבעו גבאי צדקה לענין זה וכפי שנפסק בשלחן ערוך: גבאי צדקה שיש בידם מעות צדקה, ישיאו בהם בתולות עניות, שאין צדקה גדולה מזו (יו"ד רמט, טו). ואמנם בכל קהלות ישראל היתה עדיפות לצדקה זו. הראב"ד הראשון, בעל סדר הקבלה, המספר את פרשת ארבעת השבועיים מבבל שהובלו לספרד ושמ כוננו את מוסדות התורה הראשונים, מספר כי היה זה כאשר ר' חושיאל אביו של רבנו חננאל, ר' שמריה בר אלחנן, ר' משה אביו של ר' חנוך, ור' חנוך עצמו, נסעו ממדינת באר, לגבית תרומות להכנסת כלה. בשנת שפ"ו החליט ועד מדינות ליטא להטיל על כל הקהלות שנמנו על 'ועד המדינה' מכסה מסוימת של בתולות עניות שעליהן להשיא אותן: בריסק - 12, הורדנא - 10, פינסק - 8. שמות הכלות המאושרות נקבעו לפי גורל. כל כלה תקבל 30 זהובים, "והסביבות עם ראשי הקהלות יעשו סדר ומוצב, מוצא הכסף מאין יבוא, ויקחו המעות הנ"ל לבל יחסר המזג" (פנחס ועד מדינת ליטא, שפ"ו). בשנה שלאחר מכן, שפ"ז, בקהלת קראקא, סכם שגבאיות מיוחדות תאסופנה תרומות להכנסת כלה, והן תמסורנה את ההכנסה לקפת הקהלה. לאחר שנים אחדות, בשנת

ישמחו במלכותך

סוד כחה הגדול של השמחה בשבת המלכה | פרק יב

'נתיבות השבת' עצות ודרכים לזכות לשמחה ותודיה בשבת המלכה

כל המתענגים בה יזכו לדב שמחה

הוסיף רבי נחמן ואמר עצה נוספת אשר אפשר לזכות על ידה לשמחת השבת, והיא דוקא לשמח בפשיטות גמורה ע"י סעודות השבת, בבשר ודגים וכל מטעמים שאוכלים בשבת, אשר משום כך תקנו חז"ל את סעודת השבת - כדי להתענג ולשמח בשבת.

והוסיף עוד ואמר: הרי גם בעל הבית פשוט שמח בשבת בדיגים ובמרק שלו, דהינו שהאדם צריך בשבת לשמח בפשיטות שיש לו כעת אכל משבח וערב אשר אין לו בימות החול, וכמו כן לשמח בכך שכל הוצאותיו ביום השבת אינן משלו, כמו שכתבו חז"ל: לוו עלי ואני פורע. וע"י שהאדם יתבונן בכך ויתחיל לשמח בפשיטות בסעודות השבת כדברי חז"ל שצו לענג את השבת ולשמח בה, יזכה ע"י כך לשמחתה העצומה של שבת, לשמח בקדשתה וגדלתה של שבת המלכה.

(מתוך ספר 'ישמחו במלכותך')

אבות ובנים

5. באיזה חג מסיימים לקרוא את התורה?

- ראש השנה.
- שמיני עצרת - שמחת תורה.
- חג הסוכות.
- יום הכיפורים.

6. מתי קוראים את מגילת קהלת (לבני אשכנז)?

- בשבת של סוכות.
- בחג השבועות.
- בשבת של פסח.
- בשבת שחל בה ראש השנה.

7. כמה ימים יש לנו בחג הסוכות?

- שמונה ימים.
- תשעה ימים.
- שבעה ימים.
- חמישה ימים.

8. על איזה חג אמר הקב"ה: "עשו לי סעודה קטנה?"

- יום טוב ראשון של פסח.
- יום טוב ראשון של סוכות.
- שמיני עצרת.
- יום טוב של שבועות.

תשובות

- כמה כסף הוציא רבן גמליאל על מצות לולב?
א. אלף זוז.
ב. 500 זוז.
ג. מאה זוז.
ד. 50 זוז.

- אילו תשישים צריך אדם לעשות בסוכה?
א. רק לאכול ולשתות.
ב. רק לישון.
ג. רק ללמוד תורה.
ד. כל מה שעושה בביתו.

- ממה צריך להיות הסכך שמסככין בו את הסוכה?
א. צומח מן הארץ.
ב. תלוש.
ג. אינו מקבל טומאה.
ד. כל התשובות נכונות.

- כמה פעמים חובטים את הערבות בהושענא רבה?
א. חמש פעמים.
ב. עשר פעמים.
ג. ארבע פעמים.
ד. שבע פעמים.

"דבר אל בני ישראל לאמר, בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הסוכות שבועת ימים לה'". (ויקרא כג, לד).

(סוכות תש"פ) ידוע שמצות סוכה יש בה סגולה לשמירה כל השנה כולה. וכן הביא בספר מועדים כהלכה (בסודות סוכה), בשם ספר מל"ח (סימן כ מות נח): סגלת מצות סכה להגין על האדם בעת צרתו, כדאיתא בזהר פרשת תצוה, וזה לשונו: וכעי עמא קדישא למיתב תחות צלא פרוזא דמהימנותא, ומאן דיתב בצלא דא יתיב פאנון יומין עלאין לחפא עליה, ולאנא עליה בשעתא דאצטרף [וצריך העם הקדוש לשבת תחת הצל בסוד האמונה, ומי שיושב בצל זה, יושב באותם ימים עליונים לחפות עליו, ולהגן עליו בשעה שיצטרך]. עכ"ל.

ועוד הביא בשם פסיקתא דרב כהנא: כל המקיים מצות סכה בעולם הזה, הקב"ה מסיף עליו מן המזיקין שלא יזיקו אותו, שכן הוא אומר "באברתו יסך לך, ותחת כנפיו תחסה". עכ"ל.

ונ"ל בס"ד שנרמז בכתוב שלנו כך: "בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה" – ס"ת אותיות שמירה, ומיד כתוב "חג הסוכות", לרמז שעל ידי שמקיים מצות סוכה בימים אלו, תהיה לו שמירה כל השנה.

(תורת מאיר | הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א)

החפץ חיים

חומת הדת - פרק י גודל ההתחזקות שצריך לאדם לתורה ה'

באמת האדם כשהוא חי חיי הזמן ע"פ האדמה צריך להתבונן תמיד כי לא לעולם חסון ובודאי לבסוף יכלו כחותיו וייבש גופו וישוב לאדמתו. א"כ כל עמלו וכל יגיעותיו לריק ישובו וגם מצוי שאפילו אותו הזמן הקצר שחיה ע"פ האדמה, היה רוב ימיו בכעס ומכאובים וא"כ מה היה לו מימיו המועטים. וע"כ מוכרח לבקש איזה השתדלות שמאותו הזמן הקצר שחי ע"פ האדמה יצמח לו נטיעה של חיי עולם והוא ע"י אור התורה שבלמודה וקיומה יחיה הש"י את גופו ויקום לתחיה ויחיה חיי עולם וכמו שאחז"ל על הפסוק 'כי טל אורות טליך' כל מי שיש בידו אור תורה אור תורה מחייהו וכל מי שאין בידו אור תורה אין אור תורה מחייהו. (ואפילו ע"ה שיעמדו הוא ג"כ רק בשביל שהחזיקו לתורה כגון שהשיא בתו לת"ח או שהיה מהנה לת"ח מנכסיו כמו שאחז"ל) וזהו שאנו אומרים בברכת התורה וחי עולם נטע בתוכינו.

שמירה לכל השנה בזכות כוונה בסוכה

בספר הקדוש 'אור הגנוז' ב': ואף על פי שהסוכה הוא מצוה לשעתה בגשמיות אבל יכולים לקיים זה בכל רגע, כי ענין הדביקות כשמוזכר את השם הוי"ה ברוך הוא יכוון בכתבתו הוי"ה ובקריאתו אדנ"י, גימטריא שני השמות צ"א, גימטריא 'סוכה', וירמוזו כשמוזכר השם שהוא מעוטף באור הגדול דהקב"ה ושכינתיה כמו בסוכה, עד כאן לשונו הקדוש. ויראה לי להוסיף ולבאר דבריו הקדושים עם דברי הרמב"ן בפרשת לך בראשית יב, ו) שכתב וזה לשונו: ודע, כי כל גזירת עירין כאשר תצא מכח הגזירה אל הפועל דמיון, תהיה הגזירה מתקיימת על כל פנים. ולכן יעשו הנביאים מעשה בנביאות, כמאמר ירמיה שציווה לברוך (ירמיה נא סג סד) 'והיה בכלותך לקרוא את דברי הספר הזה תקשור עליו אבן והשלכתו אל תוך פרת, ואמרת ככה תשקע בבל' וגו', יעויין שם. הרי אם אנו עושים מעשה, אז על ידי מעשה זו מתקיימת הדבר בכל אופן. וידוע גם כן מדברי הזוהר ד'גופא בטר רישא גריר', וגם בשנה יש ראש וגוף, כידוע מעולם שנה נפש', וראש השנה הוא תשרי ושאר ימות השנה הוא הגוף, ועל כן ציווה לנו הבורא כל עולמים לישוב בפועל בסוכה בראש השנה, כדי שנעשה מעשה להיות מעוטף באור שני שמות הנ"ל בתחילת השנה, ואחר שעשינו מעשה בפועל דמיון בראש השנה ממילא ישאר לנו אור הסוכה הנ"ל במשך כל השנה, כי גופא בטר רישא גריר, על כן בכל עת שנוזכר השם ונכוון על יחוד שני שמות הנ"ל יחופף עלינו אור הסוכה בכל משך השנה. נמצא דעל ידי שאנו יושבים בסוכה בתחילת השנה בעת שציווה הקב"ה לישוב בסוכה, מתקיימת המצוה לנו בכל משך השנה, ומצוה זו תשמור עלינו בכל ימות השנה אם נכוון מחשבותינו אליה. והבן כי הוא ענין נפלא. (הגה"ק רבי יששכר שלמה טייכטהאל)

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמותת "בצדקה תכוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף העמותה פועלת ללא מטרות רווח כלל!

חלוקת סלי מזון שבועיים

מתן ומענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
חלוקת סלי לידה לילודת ולתינוק
ועוד פעילויות תמיכה בחגים ומועדים

גם אתם יכולים לתמוך בעלון העמותה ולזכות בהקדשה!

הקדשה למשך חודש

הקדשה לשנה שלמה בעלון

זכות בזיכוי הרבים

הקדשה חד פעמית בעלון

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:

alonn@gamah.org - מייל לכל מטרה

אתר העמותה WWW.GAMAH.ORG

054-6091685 | 054-4785404

לתרומות

בנק לאומי (10) | סניף 858 | מספר חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104

קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965

ניתן לתרום גם דרך "נדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

לתרומה סרקו את הברקוד

האחרון תיקון חטא אדם הראשון

אם שנים רבים יהיה האדם בכולם ישמח ויזכור את ימי החושך כי הרבה יהיו, כל שבא הבל. קהלת. כתוב "ויבוא יעקב שלם" שלם בגופו, לפי שנאמר "והוא צולע על ירכו", אבל כאן כתוב שלם בגופו, שלם בבניו, לפי שכתוב "אם יבוא עשיו אל המחנה האחד והכהו", אבל פה כתוב שלם בבניו, שלם בממונו, דאמר רבי אבין בשם רבי אחא, תשע שנים היה יעקב אבינו מכבד את עשיו באותו הדורון, אבל כאן שלם בממונו. רבי יוחנן אמר, שלם בתורתו ובתלמודו. אבל יוסף שחכ, שנאמר "כי נשני אלהים את כל עמלי", וכי שחכ יוסף את תורתו? והלא יוסף שקידש שם שמים בסתר זכה והוסיפו לו אות אחת משמו של הקב"ה, יוסף על ששלט ביצרו נעשה שליט בארץ, יוסף מחייב את הרשעים, יוסף כשהיה עבד היה ירא את ה', כשנעשה מלך הוסיף יראה, יוסף מיום שפרש מאחיו לא טעם טעם יין, יוסף שרתה עליו רוח הקודש מנעוריו ועד יום מותו, וזכה יוסף להשתבח מיעקב אביו, ולו היה שוכח את תורתו בודאי לא היה ניצל מתוכחתו של יעקב, והוא זכה לכינוי צדיק לתואר נזיר "ולקדקד נזיר אחיו" איך אפוא נאמר עליו ששכח תלמודו? איך המדרש אומר בבראשית רבא ע"ט ה', שהוא שכח תלמודו? יעקב לא שכח את תלמודו והוא שכח את תלמודו, איך אומר?

לבאר זאת, הנה אינו דומה חייל שהוא משרת ועובד בשעת שלווה לבין חייל שמשרת בשעת מלחמה, כל האימונים שעשה החייל ולמד בשעה של שלווה לא בשעת חירום, ערכם יורד בהרבה בזמן שהוא ניצב ועומד פנים מול פנים מול השונא. כל האימונים שלו כמעט נשכחים בעת שהוא בא במגע עם האויב. בשעת הנסיון מתחיל הוא מחדש תלמודו איך ללחום, המציאות המלחמתית היא הקובעת לו את דרכיו ומהלכיו, הוא צריך לאמץ את תושייתו, לחדש בעצמו תחבולות ותכסיסים איך וכיצד ללחום, איך להתגונן ולהביא נצחון. כל התכסיסים שלמד עד כה והאימונים שעשה שלא בשעת נצחון ולא בשדה המערכה, כמעט ואינם מספיקים לו לצורך הלחימה. שתי פלטפורמות שונות, ההכנות בעת השלווה וההלחימה בשעת חירום.

וכן הדבר לגבי כלי נשק, שאותם צוברים ומכניסים במחסני החירום, בתקופת השלווה נראה הדבר מופרז הרבה מעל המידה, ולפעמים תמהים לשם מה צריך להכין כמויות גדולות, אבל כאשר פתאום פורצת המלחמה והנשק בא לידי שימוש, קורה שאפילו ביום הראשון למלחמה כבר מתבזבזת מחצית הכמות ונאלצים לרוץ לחפש אחרי מקורות חדשים לחדש את המלאי להביא אל החזית. כך אין דומה הלומד תורה בשלווה כאשר הכל שקט ומסודר באין נסיונות רצופים, אז יושב הלומד בחבורה גדולה וקדושה מוקף עם חברים שהתורה נקנית בהם, חברים - התורה נקנית בהם בחבורה, ובהדרגה של רב ובהשגחה נוספת, הרי הוא ניוון מחכמתו. אבל שונה הדבר אם אדם לומד תורה מתוך צער ומתוך נסיונות חזקים מבית ומחוץ, מכל שכן כשהוא נשאר יחיד ובודד בלא עזרה מן הסביבה, אלא ההיפך, הכל מפריעין לו, והרבה מציקים על דרכו, במצב כזה מתמעטת החכמה שהיתה לו בעת השלווה, כי עתה עליו להוסיף לעצמו לקח איך לעבור את הנסיונות בהצלחה, ולא מספיק לו הרכוש של התורה, והמוסר שצבר קודם לכן, לא די לו בכל זה לעמוד כנגד הנסיונות שבאים עליו. עליו לעשות מאמץ, לאזור הרבה כוחות כדי להוסיף חכמה על חכמתו. וכל התורה והיראה שהשיג בעבר הם כאין לעומת מה שהוא צריך לו עתה

במצב החדש שנקלע אליו. זאת התוכחה שהמגיד מדובנא הוכיח את הגאון מוילנא ואמר לו שזה לא חכמה לקיים את התורה בשלווה בבית, תצא לרחוב, ותמשיך ללמוד באותה תדירות באותה התלהבות באותו חשק באותו עיון גם כשאתה משוטט ממקום למקום. וכך עשה הגאון שלש שנים, גזר על עצמו גלות ולא ירד כהוא זה ממה שהיה רגיל בעת השלווה בביתו. חכמים ז"ל אמרו, תורתו של אדם שהוא לומד בעולם הזה הבל היא לפני תורתו של משיח, תורתו של משיח היא מאד זכה וטהורה, היא צרופה וחתומה מעולם העליון עד שכל החכמה שלנו, חידושי התורה שאנחנו עמלים עליהם פה בעולם הזה נראים קלושים כלפי תורתו של משיח ה'. וכדרך שהמהר"ל מבאר על מה שאמרו ז"ל, שהקב"ה כשברא את העולם היה בורא עולמות ומחריבם, פירוש מחריבם, שכל העולמות

הראשונים שלא נראים, אבל באמת הם קיימים, רק שהאחרונים העמידום בצל, כמו השמש שהיא מאפילה באורה החזק על הלבנה שאינה נראית, שהשמש בעצמתה לא רואים את הלבנה, חפש את הלבנה עכשיו לא תמצא אותה. כיון שהשמש מאפילה באורה החזק על הלבנה שאינה נראית, אבל באמת היא קיימת הלבנה, אלא שאור השמש מקדיר על הלבנה עד שכאילו אינה נראית ואינה קיימת. וכמו שכתוב בשבת ק"ב, "אם ראשונים כמלאכים אנו כאנשים כבני אדם, ואם ראשונים כאנשים כבני אדם אנו כחמורים, ולא כחמורו של רבי חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר, אלא כשאר חמורים."

ונאמר בגיטין ו', רבי כד הוה מקשה על דרבי יוסי, אמר, ענן עליבייה מקשין על דרבי יוסי? כשם שיש בין קדשי הקדשים לחולין כך בין דורנו לבין דורו של רבי יוסי, וריב ישמעאל ברבי יוסי אמר, כשם שיש בין זהב לעפר כך יש בין דורנו לדורו של רבי אבא. ועוד ניתן לומר, כי כל הנסיונות שיהיו בימי המשיח יהיו כל כך חזקים וקשים עד שכל החכמה והיראה שרכשנו עד אז לא יספיקו. כדי להלחם ולעמוד כנגד כל הקשיים שיתהוו באותה תקופה ימות משיח יעמדו בסיון נסיונות וצרות תכופים בזה אחר זה, עד שיום אחד יהיה נחשב כמו שנה, ומידת הצרות שיש בשנה שלמה משנות השלווה הרגילות, בימות המשיח יתרכזו ביום אחד.

בקיצור, כתוב בספר הקדוש אלימא, כתוב בספר הקדוש שבשעה שהדין יהיה מתוח יאמרו האנשים להרים כסונו ולגבעות נפלו עלינו, מגודל הפחד שיהיה. בקיצור לא פשוט רבות.

מתוך הרצאתו של כבוד הרב אמנון יצחק שליט"א

בבית מדרש קהילות פז, בבני ברק
בתאריך 07.10.2012
לשמיעת שיעורים והרצאות חיינו
(גם מטלפון כשר)
077-3532243

לחזרה בתשובה שלמה
מהרה וזיווג הגון
בעילום שם
לעילוי נשמת
משה בן יונה חממה

לזיווג הגון מהרה
שילה בן ורד
אריאל בן רוזה
אבנר מזאיו בן ג'ולייט

לעילוי נשמת
אברהם בן מינה
דייזי בת חביבה
גיורא בן שרה וישראל

לזיווג הגון מהרה
דוד בן אריאלה
לעילוי נשמת
יהודה בן שלום

לחזרה בתשובה ורפואה
אבנר אסתר בת זאורה
ישארג בת אסצ'לה
וכל צאצאיהן

יהודה בן אדרת
ואליה בן שרה
יזכו להיות צדיקים
תלמידי חכמים
ויראי שמים

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
רינה בת איבון
רוזה בת פרידה

לעילוי נשמת
אפרים בן שושנה
אליה בן נינה

עולו אושפיזין בצדקה!

ושמחת בחגך למהדרין גם למשפחות הנזקקות!

משה

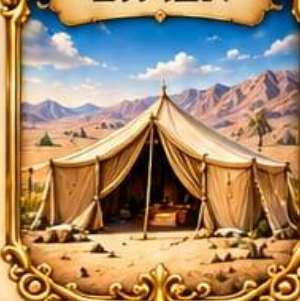
יעקב

יצחק

אברהם

דוד

יוסף

אהרן

ניתן ומצוה לתרום מכספי מעשר גם בקישור המצורף

לפרטים חייגו או שלחו הודעה - 054-6091685 | 054-4785404

